

Małgorzata Anna Bobak Kończowa: * * * [Z każdym dniem]

Z każdym dniem schodzimy w głąb siebie
umysły wyrzucamy z gniazda gdy słyszymy
wszystkie możliwe proroctwa
ale w całości nie da się uciec i nie ma dokąd
wyraźnie czujemy że jesteśmy o wiele dalej
niż nam wpierają a my wypieramy by przeżyć
jak trędowaci w ciasnych leprozoriach
przeglądamy się we własnej skórze
ci co doświadczają więcej wycierają
ostatnie ślady zimy na klamkach i przystankach
respiratorem przywracają oddech wiosnie
noszą maski na otwartych sercach
rękawiczki na pomocnych dłoniach
zaczynają używać staroświeckich słów
radzą by mnożyć razy cztery
nie stąpać w nowych butach po bochenkach chleba
nie wierzyć przewodnikom tonować reakcje
więc robimy odstęp na powietrze
ciemnymi chmurami zakrywamy usta
a rzęsy stają się ciężkie od patrzenia w dół
choć za nimi jezior błękitne mandale
i coś tli się jeszcze na obraz szczęścia
nie targamy włosów pierza nie tłuczemy szkła
słowa same zakrywają się białym prześcieradłem
a ich echo odbija się o inne światy
mamy obiecane piekło równe dla wszystkich

to co zrodzi się w brzuchach przedłuży gatunek
naszej przerośniętej wyobraźni i ludyczności
taki performance w którym wykipi mleko
poparzy nasze skany wyleją dzieci z kipiela

*

Nysa, marzec 2020